

စာအုပ်
စာပေ

မြပုလဲခင်

ချစ်သူငြိမ်းစေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

မိုးက သဲသဲမဲမဲကို ရွာသွန်းနေပြီကော ‘သားလေး’ရယ်။ မိုးနဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးကို ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုလို နားစွင့်ရင်း အငိုတိတ် ကာ စူးစမ်းသော မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ လူ့လောကကို စတင်ရောက်လာခဲ့ တဲ့ မွေးနေ့ ဆိုတဲ့ နေ့ကို ထပ်ရောက်လာပြန်ပြီ ‘သားလေး’ရယ်။

ငါ့ရင်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေတဲ့ ငိုချင်းမိုးဟာ ပြင်ပလောကမှာ ဖြစ်ပျက် နေတဲ့ မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်း မိုးထက် သာလွန်နေမယ်ဆိုတာကို နင်က တော့ သိနိုင်မယ် မထင်ဘူးနော်။

အေးလေ ... ငါဆိုတဲ့ ငါကလည်း အင်မတန်ကို ဟန်ဆောင်ကောင်း တဲ့ ‘ကောင်မလေး’တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တာကို ကြည့်ပါဦး ‘သားလေး’ ရယ်။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာနဲ့ ကျလာတဲ့ မိုးသီးမိုးပေါက်တွေဟာ မြေပြင်နဲ့ ထိအတွေ့မှာ လွင့်ပေါက်ပြီး အထက်ဘက်ကို ခုန်စဉ်သွားတယ်။

ဒါတွေကိုလေ ... နင်နဲ့ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘောကျစွာနဲ့ မိုးပေါက်လေးတွေနဲ့ အတူ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ဆော့ကစားရင်းနဲ့ ‘မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ်၊ ဖေဖေလာရင် အုန်းသီးခွဲစားမယ် ၊ သရက်သီးကြွေရင် လုကောက်မယ်’လို့ သံပြိုင်အော်ဆိုရင်း မိုးရေချိုးခဲ့တာတွေကို ငါ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်ဟပ်လာပြန်တယ်။

သရက်ကင်းလေးတွေ ကြွေအကျ လုကောက်ရင်း စာဆိုမှာ မရှိတဲ့ ‘သရက်သီး ကြွေရင် လုကောက်မယ်၊ ခရေကြွေရင်လည်း လုကောက်မယ်’လို့ ဖြည့်စွက်ပြီး နင်နဲ့ ငါ သရက်သီး အကင်းလေးတွေကစပြီး သရ

က်သီးမှ ညံ့သည် အထိ လုကောက်ခဲ့တာတွေ၊ ခရေလေးတွေကောက်ပြီး အတူသီကုံးပြီး မိုးတိတ်ချိန်မှာ ရွှေမျက်မှန်ဘုရား ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ချမ်းသာကြီးဘုရားအထိ သွားပြီး ခရေပန်းကုံးတွေကို အတူကပ်လှူပြီး ‘စာမေးပွဲ အောင်ရပါလို၏ ဘုရား’လို့ ဆုတောင်းခဲ့တာတွေ နင်မှ မှတ်မိပါလေစ ‘သားလေး’ရယ်။

ငါကတော့လေ ... မိုးစက်လေးတွေနဲ့ အတူ နှလုံးသားမျက်ရည်စက်တွေ ကျရင်းနဲ့ ‘သားလေးနဲ့ ရွှန်း’ တို့ ရဲ့ အတိတ်ပုံပြင်ဟာ ထင်ဟပ်နေဆဲပါ။

သရက်ကင်းလေးတွေကို အတူလုကောက်ကြပေမဲ့ ပြီးရင် ရသမျှ စုပုံပြီး ညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူပြီးမှ အင်္ကျီကိုချွတ် ထုပ်ပိုးပြီး အိမ်ကိုပြန် မိခင်ကို အသီးသီး မျက်နှာလုပ်ကြတယ်နော်။ အဲဒီအခါ မေမေက ငါ့မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ဆီးကြိုသုတ်ပေးရင်း ...

"ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာလေ ... အအေးမိတော့မှာ ပဲ၊ ပြောလို့ ကိုမရဘူး။ သရက်သီးကင်းက မိုးတိတ်မှ ကောက်လည်း ရပါတယ်"

"သူများ တွေ ကောက်သွားမှာ ပေါ့"

"ကောက်သွားလို့ မရှိရင် ဝယ်စားလို့ ရတာပဲ၊ အအေးမိမှ ဆေးဖိုးကုန်နေဦးမယ်"

"ကုန်ပါစေ ... ဘယ်တုန်းက ဖျားဖူးလို့ လဲ"

"မေမေ့ကို ခံမပြောနဲ့ ၊ နောက်တစ်ခါ မိုးရွာထဲ ဆင်းဆော့ရင် အရိုက်ခံရမယ်"

"ဆင်းဆော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရေဆင်းချိုးတာပါ၊ မိုးရေချိုးရင် မိတ်ပျောက်တယ်လို့ မေမေပဲပြောထားပြီးတော့"

"ရွန်းနော်"

မေမေ ဘယ်တော့မှ မရိုက်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ ငါဟာ မေမေ့ကို မကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်သားအားလုံးထဲမှာ မေမေ့ကို အချစ်ဆုံးပဲ။

"သားလေးကော ပြန်သွားပြီလား"

"အင်း"

"ဘာအင်းလဲ ... ပြန်ပြော"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ငါက သွားပိုးစားထားတဲ့ သွားလေး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့နဲ့ ရယ်မောပြီး ဖြေလိုက်တဲ့ အခါ မေမေက ငါ့ကို ...

‘ဒီကောင်မလေးဟာလေ’ လို့ ဆိုပြီး ငါ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းပြီး နွေးထွေးစေတဲ့ အဝတ်အစား ထူထူထဲထဲလေးတွေ ဝတ်ပေးတယ်။

ငါ့လိုပဲ နင်ဟာလည်း နင့်အမေရဲ့ အပြုအစုကို ကျေနပ်စွာ ခံယူခဲ့ရတယ်နော်။

ဒါကြောင့် ထင်ပါတယ်။

နင်နဲ့ ငါဟာ မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ မိုးရွာပြီဆိုရင် တို့ နှစ်အိမ်ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ သရက်ပင်ကြီးနဲ့ ခရေပင်ကြီး အောက်ကို ရောက်သွားကြတယ်နော်။

ပြီးရင် နှာတဆတ်ဆတ် ချေသည် အထိ ပြေးလွှား ဆော့ကစားကြတယ်။

လူကြီးမိဘတွေ အော်ဟစ်ခေါ်သံကိုလည်း ကြားလျက်နဲ့ မိုးသံကြောင့် မကြားရဘူးဆိုတဲ့ ဆင်ခြေတစ်ခုနဲ့ မကြားဟန်ပြုပြီး နှစ်ဦးစလုံး စိတ်

ကျေနပ်မှုရတဲ့ အထိ ကစားကြစမြဲနော်။

ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းသာတော့မှ သရက်သီးထုပ်လေး ပိုက်ပြီး အိမ်ကို ပြန်ပြေးကြပြီး မိခင်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ အကြင်နာကို ကျေနပ်စွာ ခံယူတတ်စမြဲ။ ဒါကိုပဲ ကလေးဘဝရဲ့ လိုအပ်မှုတစ်ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ် ပြီး တမင်ပဲ ဆင်းဆော့ကစားမိကြတာ ထင်ပါရဲ့ ။

ရွန်း ... ရွန်းရေ၊ တယ်လီဖုန်း လာတယ်"

မေမေအသံ ကြားလိုက်ရတော့မှ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေနဲ့ အတူ အတိတ်ကို ပြန်လည် ရောက်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဟာ ပြန်လည် နိုးထလာတယ်။

"ရှင် ... လာပြီ မေမေ"

ညှို့ခန်းမှာ ရှိတဲ့ တယ်လီဖုန်း ထားတဲ့ နေရာကို ငါ အပြေးအလွှား ရောက်ခဲ့တယ်။

"ဘယ်သူ့ဆီကလဲ မေမေ"

"သားလေးဆီကပဲပေါ့"

ငါ့ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

နင့်အကြောင်း တွေးနေတုန်း နင့်ဆီက ဖုန်းလာတယ် ဆိုတော့ နင်လည်း ပဲ ငါ့လိုပဲ မိုးနဲ့ အတူ အတိတ်ဘဝက ငါ့ကို သတိတရ ရှိလို့ နေမှာ ပေါ့နော်။

ငါ့ရွှင်မြူးအားရ ကျေနပ်မှုနဲ့ အတူ ချထားတဲ့ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

"ဟဲလို ... သားလေး"

"ရွန်း ... ငါ့ကို ကူညီပါဦးဟာ"

ငါ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားတယ်။

"ပြော ငါဘာကူညီရမှာ လဲ"

ငါ့အသံဟာ အလိုမကျမှုကြောင့် မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ သည် အသံကို နင် နားဝင်ဘယ်ချို့နိုင်မလဲနော်။

"မြတ်လေ "

ငါ သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

"မြတ် ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီ"

"ဟဲ့ ... နင့်ရည်းစား နင့်ကို စိတ်ကောက်တာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ရွန်းရယ် ... နင် ငါ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီးမှ ပြန်ပြောပါဟာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ သိပ်ခံစားနေရလို့ ပါ"

"အင်း ... ပြော"

"ဟင့်အင်း ... ငါဖုန်းနဲ့ မပြောတော့ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် နင့်ကိုလာခေါ်မယ်၊ ပြီးရင် နင်ကြိုက်တဲ့ ကြေးအိုး လိုက်ကျွေးမယ်"

"ကြေးအိုးတိုက်ရင်း ငါ့နားကိုပါ အပူတိုက်တော့မယ် ဆိုပါတော့"

"နင်က ဒီလိုယူဆတယ်လား"

"အလကားပါဟာ ၊ ကိုင်း ...ဒါပဲလား ငါအင်္ကျီလဲထားလိုက်တော့မယ်"

"အင်း ... ဪ ...နေဦး နင်သတိမရဘူးလား"

"နင်နဲ့ ငါ မိုးရေထဲ ရေချိုးခဲ့တာလေ"

"ဝေးသေး"

ငါဟာ ဘာဖြစ်လို့ မုသားစကားကို လွယ်လင့်တကူ ထွက်သွားတယ် ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ မသိလိုက်ခင်မှာ ပဲ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ငါချပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်လေ။

သားလေးရယ်... နင်ဟာလည်း ငါ့လိုပဲ ကလေးဘဝကို သတိရနေ ပါလျက် ငါ့နှလုံးသားကို နင်မမြင်တွေ့နိုင်တာကိုတော့ ငါ အံ့သြပါရဲ့ ဟ ယ်။

အေးလေ ... နင်က ငါ့နှလုံးသားထက် ငါ့နှလုံးသားကို နင်မြင်တွေ့ ဂရုစိုက်နေတာကိုး၊ ဒါလည်း သဘာဝကျပါတယ်လေ။ နင့်နှလုံးသား အ လိုကျစေဖို့ ငါက ဖြည့်စွမ်းပေးရမှာ ပေါ့လေ။ ငါတယ်လီဖုန်းကို ချပြီး မေမေ ရှိမယ်ထင်တဲ့ မီးဖိုချောင်ဘက်ကို လှမ်းခဲ့လိုက်တယ်။

"မေမေ"

"ဘာလဲ ရှုန်း"

"သားလေး လာခေါ်လိမ့်မယ်"

"ဘယ်သွားကြမလို့ လဲ"

"သားလေး အားတယ်ဆိုလို့ ရုပ်ရှင်ပြခိုင်းလိုက်တာ မေမေ"

"အေးအေး ... သွားတော့ သွားကြ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးသိပ်မချုပ်စေနဲ့ "

"ဟုတ်"

ငါ့ကို မေမေတို့ ဟာ နင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားကြသလို နင့်ကိုလည်း ငါနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အ မေးအမြန်းမရှိ ခွင့်ပြုထားကြတယ်။

သည် တော့ နင်နဲ့ မြတ်အတွက် ငါဟာ ပေါင်းကူးတံတားလေး ဖြစ်မှ
န်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့ပြီနော်။

ဒါပေမဲ့ ငါကျေနပ်ပါတယ် သားလေးရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ငါဟာ နင့်ကို ဖော်မပြတတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်
ရပ်နဲ့ ချစ်နေလို့ ပေါ့ သားလေးရာ။

အခန်း (၂)

"ဟိုကောင်တွေ ပြောတာ ဟုတ်တယ်ဟ"

ကားပေါ် တက်တက်ချင်း အဆက်အစပ်မရှိဘဲ ပြောလိုက်တဲ့ နင့်စကားကြောင့် ငါတောင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကားတံခါးကို ချက်ကျအောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး ...

"ဘယ်ကောင်တွေက ဘာပြောလို့ လဲ"

ငါ့မေးခွန်းကို နင်က မဖြေဘဲ အပိုးမကျိုးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကားကို မောင်းထွက်သွားတော့ ငါက စိတ်ရှည်နိုင်ဘဲ ...

"သားလေး ... ပြောမလား မပြောဘူးလား၊ ငါ့လက်သည်းတွေက အခုမှ ချွန်ထားတာနော်"

ငါက ကားစီယာတိုင်ရှေ့ လက်ချောင်းတွေကို ဖြန့်ပြရင်း ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နင်က ဟန်ပါပါနဲ့ ပခုံးကို တွန့်ပြီးမှ ...

"ကြောက်ပါတယ် ကြောင်မလေးရယ် ... ပြောမယ်"

"ပြော "

"ငါ့သူငယ်ချင်းကပြောတယ်"

နင်က တစ်လုံးချင်းပြောနေတာ၊ ငါ ဘယ်စိတ်ရှည်နိုင်မှာ လဲ

"နင်နော် ... ငါအသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့ သိလား"

စတီယာတိုင်ပေါ်က နင့်လက်ဖမိုးကို ငါ ဆွဲဆိတ်ပြီး ဖြစ်သွားလို့

"အားလားလား... ကြောင်ကုတ်တယ်ဗျ"

နင်က အာပြဲနဲ့ အော်တယ်။

"သေလိုက်"

"မသေပါရစေနဲ့ ... မြတ်နဲ့ မရသေးဘဲ သေသွားရင် လောကကြီးမှာ လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်ဘဲ နေသွားမှာ ပေါ့"

"သားလေးနော် ... နင် ငါ့ကို ဒီလောက်စနေရင် မြတ်ကို ဘာမှ ပြော မပေးတော့ဘူး သိလား"

"မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ကျေးဇူးရှင်မလေးရယ်၊ ကျွန်ုပ် ပြောပါ့မယ်"

"ဒါဖြင့် အတည်ပေါက်ပြော"

"ဟုတ်ကဲ့"

နင်က မျက်နှာကြောကို တင်းနေအောင် ပြင်လိုက်ပြီးမှ ...

"နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်၊ ရွန်းလဲ့ရွှေရည်ဟာ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ပဲတဲ့ ၊ သူ့အသားအရေလေးဟာ ရွှေရောင်ဝင်းနေတယ်တဲ့ ၊ မျက်လုံးလေးတွေဟာ တဖိတ်ဖိတ်နဲ့ ရွန်းလဲ့နေတာပဲတဲ့ ၊ အဲ ... ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ ဘာဝတ်ဝတ် သူ့အသားပေါ်ရောက်ရင် အသားရောင်နဲ့ ဟပ်ပြီး သိပ်ကိုလှတာပဲကွာတဲ့ ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို ပြောပေးပါလား ပြောတယ်"

"ဘယ်သူကလဲ"

"ဘာလုပ်ဖို့ နင်က သိချင်တာလဲ"

"ဪ ... သိထားရတာပေါ့"

"သိစရာ မလိုဘူး၊ ငါကလည်း ဘယ်သူနဲ့ မှ ပြောပေးမှာ မဟုတ်ဘူး
၊ ပြောခိုင်းပြီး လွန်လွန်ကျူးကျူး ပြောတဲ့ လူဆိုရင် ငါ ဆွဲထိုးပစ်လိုက်
တာပဲ"

"ဟင်"

ငါ အံ့ဩရပြီကော သားလေး။

နင့်မျက်နှာမှာ တကယ်ပဲ ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝန်တိုမှုတွေ တွေ့ရတ
ယ်။

ဝန်တိုမှုဆိုတာ ချစ်ခြင်းရဲ့ သင်္ကေတဆိုတာ နင် တကယ်ပဲ မသိဘူး
လား။

ငါ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

"ငါ့ကိစ္စ အသာထားပါလေ၊ နင်နဲ့ မြတ် ဘာဖြစ်ကြလို့ လဲ"

"ဟိုနေ့ကလေ သူနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်မှာ ဖုန်းဆက်နောက်ကျ
သွားလို့ တဲ့ ၊ အဲဒါ ငါဖုန်းခေါ်လည်း မကိုင်ဘူး၊ ကျောင်းမှာ သွားတွေ့လ
ည်း အတွေ့မခံဘူး"

"ဘယ်နေ့ကလဲ"

"နင်နဲ့ ငါ့ မွေးနေ့ကပေါ့"

"ဪ"

ငါလေ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး စကားပြောချင်စိတ် ကုန်
ဆုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

တစ်ဆက်တည်း မေမေတို့ ပြောပြခဲ့တဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပဲ နင်နဲ့ ငါတို့ မွေးဖွား သန့်စင်ခဲ့တဲ့ နေ့ရက်လေးကို သတိရလိုက်တယ်။

ခေါင်းရင်းအိမ်က ဦးဘကျော်နဲ့ ဒေါ်ဝသုန်ကလည်း သမီးနှစ်ယောက်ကို ဗိုက်ခွဲမွေးထားရတာ ဆိုတော့ နောက်သားသမီး တစ်ယောက်တည်း ယူလို့ ရတော့မယ်လေ။

အဲ ... သားရူးရူးနေတာ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက်လေးနာရီလောက်မှာ ဒေါ်ဝသုန် ဗိုက်နာလို့ ဆေးရုံကို ပို့လိုက်လို့ မှ ကားပေါ်မှာ ပဲရိုဦးမယ် ထင်တယ်။ မေမေက ဗိုက်နာလို့ ဆေးရုံကို လိုက်ရတယ်။

ဆေးရုံလည်း ရောက်ရော မေမေ့ကို မွေးခန်းတန်းပို့တယ်။ တန်းမွေးတာပဲ။ ဟောဒီမှာ သမီးလေးလည်း ဆိုလိုက်ရော မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောနဲ့ တော့။ သားသုံးယောက် မွေးပြီး သမီးလိုချင်နေတဲ့ မေမေအတွက် လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝသလို မေမေ့ထက် ၂ နာရီ နောက်ကျမှ ခွဲစိတ်မွေးဖွားလိုက်တဲ့ ဒေါ်ဝသုန်ကလည်း သားလေးတဲ့ လေ။

ဒေါ်ဝသုန်နဲ့ မေမေတို့ မိသားစုနှစ်စုလုံးအတွက် လာခြင်းကောင်းတဲ့ သားနဲ့ သမီးအတွက် ပြောမနေနဲ့ တော့၊ ပျော်လိုက်တာ။ ခုနစ်ရက်ပြည့်မှာ မြို့လုံးကျွတ်နီးပါးကို လှူဒါန်းပစ်လိုက်တာပေါ့။

သမီးက သားလေးထက် နှစ်နာရီနဲ့ သုံးမိနစ် ကြီးတယ်။ သမီးတို့ မွေးတော့ မိုးကလည်း ရွာလိုက်တာ သဲသဲမဲမဲပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိုးရွာတာကို တောင် မေ့နေတယ်။

"ချန်း"

"....."

"ချိန်း"

နင့်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ပခုံးပေါ် ရောက်လာတော့မှ ငါဟာ မေမေ့ရဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ကနေ နှိုးထလာတယ်။

"ဘာလဲ"

"နင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ"

"နင်နဲ့ ငါ မွေးနေ့ဆွမ်းကျွေးတယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူးလား နင် သူ့ကို မဖိတ်ဖူးလား"

"ကြိုတင်ပြီး ဖိတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက မန္တလေးသွားစရာရှိတယ်၊ ဖျက်လို့ မရဘူး ဆိုပြီး မလာတာ၊ ငါလည်း အတင်းအကျပ် မဖိတ်ချင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ မွေးနေ့ရက်မှာ နင်နဲ့ ငါက ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားသွားမယ်၊ ရေသပ္ပာယ်မယ်၊ ဆီမီးထွန်းမယ်၊ ပြီးရင် ငါးသွားလွှတ်မယ်၊ ဒါတွေ ရှိနေတော့ သူ့အတွက် အချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်မယ်လို့ပဲ ချိန်းထားခဲ့တာ"

"ဖုန်းဆက်ဖို့ ချိန်းထားတာ ဘယ်အချိန်လဲ"

"ည ကိုးနာရီ"

ငါ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ထိရှသွားတယ်။ အဲသည် နေ့က ဖြစ်ချင်တော့ ငါကလည်း ညဘက် ဘုရားသွားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ညစာစားချင်တယ်လို့ မပူဆာစဖူး ပူဆာခဲ့တာကို နင်က မငြင်းဆန်ဘဲ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်နော်။ တကယ်ဆိုရင် နင်ဟာ အဲသည် အကြောင်းကို ငါ့ကို ကြိုတင်ပြောဖို့ ကောင်းတာ။

"နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ကြိုမပြောခဲ့သလဲ"

"အသေးအမွှားလေးပါ။ နင့်အတွက် အဲ ... ငါ့အတွက်လည်း ပါတယ်။ တစ်နှစ်မှာ မှ ဒီတစ်ရက်လေးပဲ အချိန်ပေးရတာ။ ဒါကို သူက ဝန်တိုတယ်ဆိုတော့ ရှိပါစေတော့ မလွမ်းလောက်ပါဘူး။"

"မလွမ်းလောက်ဖူးသာဆိုတယ် ၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေရတာလဲ"

"ဒါကတော့ နင့်ကို ငါ မရှင်းတတ်ဘူး၊ ငါ မြတ်ရဲ့ အမုန်းကို မလိုချင်ဘူး၊ မြတ်က ငါ့ကိုမခေါ်ဘဲနေတာကို ငါနေလို့ ထိုင်လို့ ကို မရဘူး။"

"ရောဂါပဲ"

"အေးလေ ... အဲဒီခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာရောဂါကို ငါ ဆက်မခံစားနိုင်လို့ နင့်ကို စစ်ကူတောင်းရတာ"

"ငါပြောရင် ရမယ်လို့ နင်ထင်သလား"

"ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ... ယုံကြည်တာ"

ငါ ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး၊ နင် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

"ဒါများ ဟယ် ... ဖုန်းနဲ့ ပြောလည်း ရရဲ့ သားနဲ့ "

"သိသားပဲ ... ဒါပေမဲ့ မိုးအေးအေးမှာ နင့်ကို နွေးထွေးသွားအောင် ကြေးအိုးတိုက်ချင်တာလည်း ပါတယ်၊ မြို့ထဲမှာ ကြေးအိုး သွားသောက်မလို့ တမင်ခေါ်လာတာ"

သားလေးရယ် ... နင့်ရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို ကြည့်ပြီး ငါ သက်ပြင်းပဲ ချလိုက်မိတယ်၊ နင်ဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အလိုက်တသိရှိပြီး အမြဲကောင်းခဲ့တာတွေကို ငါက ထောက်ထားပြီး နင့်အပေါ်မှာ လည်း ငါက

ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ပေးရန် အသင့်ရှိနေခဲ့တာတွေကို နင်သိရဲ့ လား။

"နေပါစေတော့ သားလေးရာ၊ ငါ့ကို မြတ်အိမ်ကိုသာ ပို့ခဲ့ပြီးတော့ နင် ဖုန်းစောင့်နေလိုက်၊ ငါ အခြေအနေကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်"

"ဟာ ... ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကြေးအိုးသောက်ပြီးမှ သွား"

"မိုးချုပ်သွားမှာ ပေါ့"

"မိုးချုပ်ရင် နောက်နေ့ ကျောင်းမှာ တွေ့တော့ ပြောလိုက်ပေါ့ နင်က လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"နင်ပဲ သေတော့မယ့် မျက်ခွက်နဲ့ ဆိုတော့ ငါက အလိုက်တသိ ရှိရမှာ ပေါ့"

"မြတ်သာသီရင် တော်တော်စိတ်နာသွားမှာ ၊ နင့်မျက်နှာက စပ်ဖြဖြ နဲ့ "

"ဟဲ ... ဟဲ ... ရည်းစားပူမိတဲ့ မျက်နှာက ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့၊ နင်ကလည်း ... အိုးကမပူ စလောင်းကပူမနေနဲ့ "

နင့်ကို ငါ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး သားလေး၊ နင်ဟာ မြတ်အချစ်ကိုမှ မရတော့ရင် ဘဝပျက်တော့မယ်ဆိုလို့ ငါပဲ မြတ်နဲ့ နင့်ကို အောင်သွယ်ပေးခဲ့တာ။ နင်နဲ့ မြတ်နဲ့ ကြားမှာ အဖုအထစ်လေးတွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း ဖြေပေးခဲ့တာလည်း ငါပဲ။

နင်တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ငါဟာ ကြားခံတစ်ရပ်ပဲ။

"ချွန်း"

"ဘာလဲ"

"ငါပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ကြိုက်ရဲ့ လား"

"နင်ပေးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်မှန်သမျှကို ငါမကြိုက်တာ ရှိဖူးလို့ လား သားလေးရာ"

"ဒီတစ်ခါ အဖိုးတန်တယ်"

"သိသားပဲ ... နင် အန်ကယ့်ဆီကလည်း တောင်းသေးတာဆို"

"ဘိုးတော်ဆီကတင်မကဘူး၊ ဘွားတော်ဆီကပါ တောင်းတာ၊ ငါ တောင်းတာကို သိလျက်နဲ့ သူတို့ က တမင် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာ"

"တွေ့လား"

ငါက စပို့ရှပ်လက်ကို ပင့်ပြလိုက်တယ်။

နင်ဝယ်ပေးတဲ့ ဟန်းဒ်ချိန်းလေးက ရွှေရည်ဝင်းဝင်းနဲ့ ပေါ်လာတယ်

။

"လှတယ် ... နင့်အသားနဲ့ သိပ်လိုက်တယ်၊ အမြဲဝတ်နော်၊ နောက်နှစ်ကို လည်ကပ်ဝယ်ပေးမယ်၊ ထပ်စုလိုက်ဦးမယ်"

"ထပ်တောင်းဦးမယ် ပြောပါ"

"တောင်းတာက မပြည့်လို့ နည်းနည်းလိုတာကို ယူတာပါ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ စုထားတာတော့ နင် မသိဘူး မဟုတ်လား"

"ဘယ်သိမှာ လဲ ... နင့်အခန်းထဲကို ငါလာကြည့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"နင်ကိုက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ၊ ငါ့ဦးလေးအိမ်ပေမဲ့ နင့်ရွှေတောင်မှာ လိုပဲ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်လို့ ရပါတယ်ဟာ၊ နင်က ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ ငါ့အပေါ် စိမ်းကားသွားသလိုပဲ"

"နင် ထင်လို့ ပါ"

ဟုတ်တယ် သားလေး၊ နင့်အပေါ် ငါပြောင်းလဲသွားတာ အချစ်ဆို

တာကို စူးစမ်းမိလိုက် ချိန်ကစပြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလို့ ငါ့ရင်ထဲကပဲ
ပြောလိုက်မိတယ် သားလေးရယ်

"ရွှန်း"

"ဘာလဲ"

"နင့်ကို ငါတစ်ခုတော့ သတိပေးမယ်နော်"

"ဆယ်ခုပေး"

"တကယ်လို့ များ နင် ရည်းစားထားတော့မယ်ဆိုရင် ငါ့ကို အရင်ဆုံး
အသိပေးနော်"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"နင်နဲ့ သင့်တော်၊ မတော် ဆိုတာကို ငါဆုံးဖြတ်ပေးမလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ အဖေ့ကို သမီး အရင်ဆုံး အသိပေးပါ့မယ်"

"ဟဲ ...ဟဲ ...ဒီလိုမှ ပေါ့ သမီးရဲ့ "

ငါ့ရဲ့ အငေါ်အတူးကို နင်က ကျေနပ်စွာ ခံယူလိုက်တယ်။
ငါ့ရင်ထဲမှာ လေ။

နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ မြတ်ဆိုတဲ့ "မြတ်ပန်းပွင့်ဖြူ" မရှိရင်
သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တောင် မကောင်းတဲ့ စိတ်ကလေး ဝင်ရောက်လာ
တာကို မနည်းကို ချိုးနှိမ်လိုက်ရတယ်။

နင်ကတော့ ဘာမှ အပူအပင် မရှိသလိုဘဲ အမြဲတမ်း ပြုံးပျော်နေ
တာပဲနော်။

အခန်း (၃)

"မဟုတ်သေးပါဘူး မြတ်၊ အဲဒါ ကျုပ်အပြစ် သိလား ရှင်အပြစ်တင်လည်း ကျုပ်ပဲ ခံရတော့မှာပဲ"

မြတ်ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး ပညာရေးတက္ကသိုလ်ဝင်းက စားသောက်တန်းမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ငါ့မှာ နင့်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်ရတော့တာပဲ သားလေးရာ။

"ရှင်နဲ့ အဆိုင်ဘူး ရွန်းရာ၊ ဒါ သူ့ရဲ့ ပေါ့ဆမှု၊ ကျုပ်အပေါ် ဂရုမစိုက်မှု၊ အလေးမထားမှုတွေ ဆိုတာ သိပ်ကို သိသာထင်ရှားပါတယ်"

မြတ်ရဲ့ စွဲချက်လုံးကြီးတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ ငါ့ရင်ကို လာမှန်တယ် သားလေး။

"မြတ်ရယ် ... ဒီလောက်အထိ ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောတာကို ရှင်နားထောင်ပြီးမှ ရှင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချပါ၊ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျုပ် သားလေးဆီကို ယူသွားပေးပါ့မယ်"

"ကျုပ်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ရှိပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို အားနာတဲ့ အတွက် ရှင့်စကားတွေကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးမယ်"

မြတ်က ပိုက်တံလေးနဲ့ စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည်ခွက်ကို မွှေနှောက်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

မြတ်ဟာ စတော်ဘယ်ရီကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တတ်သလို ငါကလည်း ထောပတ်သီး ဖျော်ရည်ကိုပဲ သောက်တတ်တယ်နော်။ နင်လည်း ငါ့လိုပဲ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ပဲ။

"ကျုပ်က သူ့ကို စချင်လို့ တမင်ဆွဲထားမိတာ၊ သူ့ပုံစံကလေ ... ကိုး နာရီနား ထိုးခါနီးလေ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဂနာမငြိမ်တော့ဘူး၊ ဟို တယ်မှာ ဖုန်းဆက်မယ်လုပ်တော့ ကျုပ်က ပြန်မယ်ဆိုပြီး ထပြန်လာခဲ့ တော့ သူငွေရှင်းပြီး ကျုပ်နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကို အ ရင်ပို့ခိုင်းပြီးမှ သူ့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ် တမင်ကျီစယ်လိုက်တာ၊ မြတ် ဒီလောက်အထိ ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မထင်လို့ ပါ၊ ကျုပ်အပြစ် ပဲ၊ ခုတော့ သူ့မှာ စိတ်ဗုန်းဗုန်းကျပြီး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်လို့ "

"မြတ်ပြောမယ်နော်၊ မနွေကတောင် သူ့ကို တွေ့သေးတာပဲ"

"ဪ ... မထနိုင်ဆိုတာ အိပ်ဆေးသောက်အိပ်လို့ စောစောမနိုး တာကိုပြောတာ"

ငါ့မှာ လေနင့်အတွက် ကံငါးပါးကို လုံအောင်မထိန်းနိုင်တော့ ဘူး သိရဲ့ လား သားလေး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ လိမ်ညာခြင်းဟာ တစ်ဖက်လူ တွေရဲ့ အကျိုးကို ထိခိုက်နစ်နာစေတဲ့ လိမ်ညာမှုမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါ ငရဲမကြီးနိုင်ပါဘူး၊ အေးလေ ... လိမ်ညာမှုတိုင်း ငရဲကြီးမယ်ဆိုရင်လည်း နင်စိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက် ငါ ငရဲကြီးခံပါ့မယ်လေ။

"တကယ်ပဲကွာ အစာလည်း မစားလို့ မနွေက သူ့ဦးလေး ဖုန်းဆက် မှ ငါသိရတာ၊ သိသိချင်း လာမလို့ ဟာ မိုးတွေက သဲသဲမဲမဲ ဆိုတော့ "

"ရှင်ကတော့ ရှင့်သူငယ်ချင်းဘက်ကပေါ့၊ ကျုပ်မှာ ခံစားနေရတာကို ရော ရှင်သိရဲ့ လား"

ငါ့ရဲ့ မျက်နှာကို ငါ မနည်း အပိုးသတ်ထားရတယ် သားလေးရာ၊ ပင် ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ ။ ငါ့စကားတွေမှာ အမှန်ဆိုလို့ တစ်လုံးမှ မပါဘူးနော်။

"ပြောပါဦး ကျုပ်လည်း ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကြား ပုဏ္ဏားတိုင်ဘဝက ကျွတ်ချင်လှပါပြီ"

"ရှင်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ချစ်သူရဲ့ မွေးနေ့ကို လာချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားအေနေမကောင်းလို့ ရတဲ့ အချိန်လေး ပြေးပြုစုရတာ၊ ဒါကိုလည်း သူနားမလည်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ မွေးနေ့မှာ ကျုပ်က ဟပ်ပီတတ်ဒေး တူးယူလောက်တော့ နှုတ်ခွန်းဆက်ချင်သေးတာပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့"

ငါ့မှာ သူ့စကားကို ထောက်ခံနေရပေမဲ့ စိတ် မပါဘူး။

"ကျုပ် ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတော့လည်း မဆက်နဲ့ ၊ အားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ညကိုးနာရီလောက်မှ သူဆက်မယ်ဆိုလို့ ကျုပ်မှာ လေ ဖုန်းနားက မခွာဘဲ ဖုန်းစောင့်သရဲကို ဖြစ်လို့ "

"ဖြစ်ရလေ"

"ဒါပေမဲ့ သူဖုန်းမခေါ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဖုန်းနားမှာ ပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ "

"ဖုန်းခေါ်ဖို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီတဲ့ ၊ လမ်းမှာ ကားဘီးပေါက်လို့ ကြာသွားတာတဲ့ လေ၊ နောက်ပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်ရင် မြတ်အိပ်နေရင် အိပ်ရေးပျက်သွားမှာ စိုးလို့ ပါလို့ တော့ ကျုပ်ကိုပြောတာပဲ"

"ဆင်ခြေဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာတတ်တဲ့ လေတွေပါ

လေ"

မြတ် စကားတတ်တယ်။ ငါက သူ့လို မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြတ် နင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ မြတ်ရဲ့ မျက်နှာလေးမှာ ခံစားမှုအပြည့်အဝနဲ့ တကယ့်ကို ကြေကွဲနေတဲ့ အသွင်က ပေါ်လွင်တယ်။

"ဒီလို မဟုတ်ဘူး မြတ်ရယ်၊ ကျုပ် တကယ်ပြောတာပါ။ ရှင်နဲ့ သူ့ကြားမှာ နားလည်မှု လွဲနေလို့ ပါ။ သူက ရှင်အပေါ် ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မနေသာလို့ ရှင်နဲ့ အောင်သွယ်ပေးရတဲ့ အဖြစ်"

"ထားပါတော့လေ ရှင်လောက်တောင် သူနဲ့ ကျုပ်က ရင်းနှီးတာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ရှင်စကားတွေကို အမှန်လို့ ပဲ ကျုပ် ယူဆလိုက်ပါ့မယ်"

‘ ဟူး ’ ခနဲ ကျုပ်ရင်ထဲက သောကလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

"ဘယ်မိန်းမ မဆို ချစ်သူရဲ့ ယုယမှု၊ ဂရုစိုက်မှု၊ ကြင်နာမြတ်နိုးမှုကို ခံချင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ရွန်းရယ်၊ မြတ်လည်း မိန်းမထဲက မိန်းမပါပဲ၊ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ အရမ်းခံစားရတယ်၊ အသေးအမွှားလေးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရာအချို့မှာ တောင် ခံစားနိုင်တဲ့ စွမ်းအင် မရှိလို့ ပါ ရွန်းရယ်၊ ကျုပ်ကို မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ရှင်နားလည်ပေးစမ်းပါ"

"ကျုပ် နားလည်လို့ ရှင်ကိုလာတောင်းပန်ပေးနေတာပေါ့၊ ကျုပ် အာမခံပါတယ်၊ နောက်ကို ရှင်မခံစားစေရပါဘူး၊ ကျုပ်လည်း မကျီစယ်တော့ပါဘူး"

နှင့်အပြစ်ဟူသမျှကို ငါ့အပေါ်ပဲ ပုံချတာဝန်ယူလိုက်ရပြန်ပြီ သား
လေး၊ တကယ်ဆို နင့်ရဲ့ ချစ်သူ အပေါ် လျှော့တွက်ထားမှုဟာ အမှားမှ
တကယ့် မဟာမဟာ အမှားတစ်ခုပဲ။

"ဒီလိုဆို မောင့်ကို ပြောလိုက်ပါ"

မောင်တဲ့ လား။ ငါ့ရင်မှာ မြတ်ဆီက နင့်ကို မောင်ဆိုတဲ့ တစ်လုံးထွ
က်တိုင်း ထွက်တိုင်း နှလုံးသားကို လှံဖျားနဲ့ အထိုးခံရသလို နာကျင်စေ
တယ်ဆိုတာ မြတ်ကတော့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။

"အင်း ... ဘာပြောပေးရမလဲ"

"ဉာဏ် ကြုံနေကျနေရာမှာ လာကြုံပေးပါလို့ "

"စိတ်ချ"

ငါတော့ အတန်းတွေ ပျက်ဦးတော့မှာ ပဲ၊ ခြေထောက်မှာ ဗွေပါတဲ့ န
င့်ကို လိုက်ဖမ်းရတာ လွယ်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို မ
တွေ့တွေ့အောင် ရှာရမှာ ပဲ။ ပိုင်အိုင်တီ ဝင်းထဲကတော့ နင်
ထွက်မသွားတန်ကောင်းပါဘူး။

"ကိုင်း ... ကျုပ်တို့ သွားရအောင်"

မြတ်က သတိပေးမှ ငါလည်း ဖန်ခွက်ထဲမှာ တစ်ဝက်နီးပါးကျန်တဲ့
ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို မော့သောက်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံ
ရှင်း၊ နောက် နင့်ရဲ့ ရွှေမင်းသမီး မြတ်ကို လိပ်ခုံးကို ပြန်ပို့ပြီးတော့မှ နင့်
ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရတာ။

